

Γέλα με τὸν Καρναβάλι,
ποὺ βρυχάται καὶ κορόνει
μὲ γουρλωμένα ματιῶν.

Καὶ τὸν Ρήγα τὸν Φερρατό
καταγέλα, περιφρόνει
μπροῦς τοῦ Ρήγα τὸν χαρτιῶν.

II. — Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε... χωρίς καμμιὰ πασοῦτα,
χωρὶς κανένα μπακαράθ, στρώσαμε πατάκια,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας, χωρίς χαρτοπακίτσα
θὰ λέμε γὰρ τὸν Δ' Αἰρηνταλ καὶ τὴν διπλωμάτια.

Θὰ χάσουν κάθε δόναμιν κι' ὅχον οἱ τζογαδόροι
καὶ κάθε μισοφόρο.

Τώρα καθένας εὐαγγέλι χαρτοπαιξίας οἶκος
θὰ γίνῃ Κοιμητήριον... μὴτε κανεὶς ἀγροίκος
οἱ χαρτοπαίγνια κοινὰ πάντα δὲν θὰ σοῦ εἶνῃ,
μὴτε κανένας κηρυκτοῦ οἱ σπήγια θὰ οἱ γδύνῃ.

Μήτε κανεὶς ποδογύρος κι' εὐγενεὶα φουστάν,
θὰ κάθεται νὰ παίξῃ
οἱ πράσινο τραπέζι,
καὶ κατὰ τάσῃν ἔρευναν μὲ τρόπο δὲν θὰ κάνῃ.

Σὰ τράπουλας ἱερόματα δὲν θὰ κυτᾷς ῥε φῶτα
καὶ κίνησαν οὐκ πρῶτα.
Ἐρήμωσις ἔδω κι' ἔκει,
πάνθος καὶ θλίψις γενική,
καὶ τζογαδόροι μερικοί
θὰ πόνουν στήν Αμερική,

Θὰ λείφουν τὰ μερδικὰ καὶ τὰ κούρα τὰ πλούτη,
ποῦ μὲ τὸ σφέλο γίνονται καὶ μὲ τὸ μπακαρόθ,
κι' ὅλα θὰ κλαίει, Φουστὰς, τὸν τόπο μας τὸν ὅλοιο,
ποῦ πέταξε τὴν τράπουλα κι' ἔξαλας τὸ σφέλο.

Θὰ χάσῃ κάθε ταλλαράς καὶ κάθε κουρελῆς,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς στὰς θρας τῆς σχολῆς
ποτὲ μὴ πόκερ ἢ μὴ μπρίτς κι' αὐτὸς δὲν θ' ἀσχολῆται
καὶ μήτ' ἐκ τούτου κινδύνος κανεὶς δὲν θ' ἀπειλῆται.

Καὶ οἱ καλόδοξοι πτωχικαὶς καὶ οἱ τρανῶν παλάτια
θὰ παίζουν τὴν κολουθῆ,
μὴτε κορόναις καὶ σπαθῆ
θὰ βάζουν ἀμανόνη.

Τότε θὰ λέν τὸν τόπο μας χυδαῖο κι' ἀπειρόκαλο
κι' οἱ ξένα κι' ὅλ' οἱ γηγενεῖς,
καὶ δὲν θὰ γίνονται κανεὶς
μὲ κόκκαλα χαρτοπακίτων μόνο πεταὶ καὶ κόκκαλο.

Τότε θὰ λείφουν ποῦ λὲς
πατριωτῶν κουμπούραις,
τότε θὰ πείσουν πολλὰς
ὑψηλοκαταβαδούραις.

Καὶ τότε μὲ κατὰνυξίμ, πόνον, μὲ αἰγὴν,
οἱ τῆς Πρακίνης λέοντες
θὰ μνημονεύουν κλαίοντες
πάντων τῶν ὑπὲρ τράπουλας πεσόντων κατὰ γῆν.

Τότε καθεὶς στήν πληθὺ τὸν θ' αὐτοκτονῇ φρενήρης.
Φ.—Βουδάσου, κι' ὁ Πρωθυπουργὸς προσέχεται ἐξηρήρς.

**Ὁ Πρωθυπουργὸς μηνίων
κατὰ τῶν χαρτοπαίγιων.**

Κλιστεὶ λέσχαις πέρα πέρα...
μὴ κανένας οὐκ κι' αὐτὸ
τὸ νομίσῃ χυρατό...
δὲν τὸ λέω γὰρ φοβέρα.

"Ολα τὰ χαρτιά σ'τό κάρρο ..
σας τὸ λέω σοφάρα...
στήθε...τούτη τῇ φορὰ
μὴ θαρρήτε πὼς μπλοφάρω.

Τὸ Κουβέρνο δὲν κοιμάται...
τώρα, μὲς εἰς, τρεμάτε.
Δὲν σκοπεῖν ν' ἀπειλήσω,
φιναλμέντε θὰ τὰ κλείσω.

Μὴν ἔλθῃ σ' ἐμὲ καμμία καὶ κανένας ἐν λυγμῷ,
καὶ παντοῦ τῆς Ρωμροσύνης
ἐλ' οἱ παῖταται τῆς Πρασίνης
ἔστωσαν ἐν διωγμῷ.

Τάγνωστα καὶ τὰ γνωστὰ
θέλω νὰ τὰ θῶ κλειστά.
Γιὰ τοὺς χαρτοπαίκτης ὅλους
δίχως ἄλλο θ' ἀμολήσω
καὶ φρουροὺς καὶ περιπόλους...
φιναλμέντε θὰ τὰ κλείσω.

"Οπου Δέσχη μὴ κ' χαλάρω
γιαμὰ, μέρα μεσομέρι
μ' ἕνα μαῦρο βουλοκέρι
μόνος θὰ τὴν ἀντζιλάρω.

"Αὐο κάτω κάθε τόσο δὲν θὰ κάνουν τὴν Ἀθήνα...
τοῦ λοιποῦ δὲν ἐπιτρέπω μῆτε τὴν στραδὴ κοντάνα.
Κατὰ τῆς χαρτοπαίκτης θὰ σκορώσω μανιφέστο,
κ' ἂν τὸ μπριτς κ' ἐγὼ δὲν πάφω βλάτε κ' ἐμὲν ἄρεστο.

"Εγὼ δὲν σκιάζομαι φωναῖς καὶ σουφρωμένα φρύδια,
κ' αὐτοῖς ποὺ θέλουν καὶ καλὰ σὲ κατ' ν' ἀσχολοῦνται,
ἀθῆρα θέλω μοναχὰ νὰ παίζουμε παιχιδία,
ποὺ ζέρετε πὼς Γαλλοὶ σὲ ἔνοησαν καλοῦνται.

Κ' ἂν ἀνοίξουν καμμιὰ μέρα καὶ σ' τὴν Κέρκυρα Καζίνα
θὰ σφραγίζονται κ' ἐκεῖνα.

Μῆτε σ' τοὺς Κορφιμάτες χάρις, ἅλα θὰ κλεισθοῦν ἐν γένει...
κ' οἱ Κορφιμάτες μὲς σ' τὸ φρέσκο... τοῦτο ποῦταμε θὰ γένῃ.

Τὰ κροσὰ τὰ καινούρια μὲ βριολὰ καὶ σαντούρια.

Φ. — "Ἀν-Δημήτρης αἰριο, χαρμίσματος ἡμέρα
γιὰ κάθε Βάκχο, Περικλῆ, καθε κροσοπαιτέρα.
"Ἀν-Δημήτρης αἰριο, πρὸτα σ' τὴν Ἐκκλησίᾳ,
κ' ἔπειτα δοκιμάζουμε τὰ νέα τὰ κροσὰ.

Σήκω κ' ἔμετς, αὐτὰδελεφε, νὰ πᾶμε σ' τὴν ταβέρνα
καὶ νὰ βαρὴ παθητικά λαγοῦτο καὶ λαντέρνα.
Καὶ τὸ κροσὶ τὸ φρεϊνὸ λένε πὼς εἶναι πρᾶγμα,
καὶ μὴ ρετινας ποτηριὰ
εἶναι κ' αὐτὴ παρηγοριὰ
μὲς σ' τῆς ζωῆς τὸ δράμα.

"Ἀν-Δημήτρης αἰριο... μεθύσια καὶ πιστόλια...
κάνε καὶ σὺ, μεθύσια καὶ μετάνοιξι σ' τὸν Διδόνω...
ἐπῆγε κ' ὁ τῆς μελίζονος σ' τὴν Ἥπειρο τὴν δόλιμη,
πῆγε κ' ὁ τῆς ἐλδσονόνας κάτω σ' τὴν Πελοπόννησο.

Λόγους ὁ Ράλλης εὐφραδεῖς σ' τοὺς Ἕλληνας τῆς δούλης,
λόγους σ' τὴν Πελοπόννησο διανοῖς ὁ Κυριακούλης.
Βγήχαν σ' τὴν περιήγησι κ' ὁ θῶο συμπαθεροί,
κ' ἐγὼ πολὺ τοὺς ἐπαινῶ... πίνε, θρεῖ ντεμπεντέρη,
καὶ βγάδε τὴν πιστόλια
καὶ ρίχνε μέσα σ' ἅλα.

"Ακοὺς ἐκεῖ νὰ κλείσουν τῆς Δέσχης, Περικλέτο...
τί ρετιναῖο πρώτης ἐβγαλαν τὰ σταφύλια...
δὲν εἰμπορεῖς νὰ παίζεις μὴτ' ἕνα κἂν πικέτο,
μῆτ' ἕνα κἂν σκαμπιλί γιατὶ θὰ φῆς σκαμπιλία.

Τοῦ Προμηθέως ἄλλοτε, ὕλινε πατριῶτη,
γυπαεὺς κατέτρωγε τὸ δυνατό σηκότι.
Μὰ πόσοι τάχα σῆμερα δὲν τρῶν καὶ τὰ δικά μας...
Π. — Ἀλήθεια πὼς κατηγοροῦν τάντιτορπλικὰ μας;
Φ. — Λόγια, καθυμένε Περικλῆ, τοῦ μπάρμπ' Ἀλέξη χάπια,
ὅμως σ' τὸ κράτος τὸν Ρωμῶν ἀρέσουνε τὰ σάπια.

Π. — Πίνω λοιπὸν, ἀδρεφί, καὶ τὴν λαντέρνα παίζω...
ἀλήθεια τί μαθαίνει καὶ γὰρ τὸν Λυκουρέζο;
Φ. — Πῶτρε τὸν Στεφάνου καὶ πῆς το καὶ σ' ἐμένα...
μὰ μὴν ξεχάνεις, δλάμη, νὰ πίνεις ὀλοένα.
Τὸ Σύνταγμα τὸν Τούρκων ἔδωκα, τραγογένη.
Π. — Ὁ Βασιλῆς μοῦ λένε πὼς πῆγε καὶ σ' τὴν Βιέννη.
Φ. — Ποῖς ζέρε κ' ἐφ' ὅρα γ' ἀνακτορὰ τοῦ πάλι
σὺν τι κομμανταρίαῖς σ' τὸν Βασιλῆα θὰ ἐγάλη.
Π. — Μοῦ λένε πὼς σκοπεῖ νὰ πάη καὶ σ' τὴν Ρώμη.
Φ. — Τότε κ' ἔμετς ἄς πρὶομε θρὸ ποτηριὰς ἀκόμη.

Π. — Καὶ σ' τῆς Τουρκίας τῆς ἐλκοῦται ψηφίζου νεκροί.
Φ. — Μοῦ φαίνεται τὸ Σύνταγμα πὼς τῶχει θρεῖ μπερκῆ.
Π. — Πὼς τῆς Πρασίνης, ἀδρεφί, λυποῦμαι τοὺς ἱππότες...
ὦ! τῆς μεγάλης συμφορᾶς, τῆς ἀληθῆς ἀλήστου...
Φ. — Ὁ Τίμων ὁ μισάνθρωπος τοὺς πάλαι πατριώτας
ἐπρότρεπε νὰ κρεμασθοῦν σ' τὰ δένδρα τῆς αὐλῆς του.
Κ' ἐγὼ μὲ τὸν μισάνθρωπον συμπαράκου, παραλίπηκα,
καὶ σὺν δὲν ἔχω πηρὶ σταλῆρα, μὰ καὶ σὺν εἶμαι σκίνιπα.

"Εμεθύσια κ' ἐφέτος με τοῦτα τὰ καινούρια
καὶ μερικὸς ἀνθρώπους τοὺς πέρνω γὰρ γαιθούρια,
κ' ὅσο με τὸ καινούριο ζαλίζομαι κροσὶ
τόσο τρανὸ γαιθούρι μοῦ φαίνεται καὶ σὺ.
Πῶς ἐπιδρᾷ σ' τὰ μάτια κ' ἐφ' ὁδοῦς οἶνος.
Π. — Ὅρε λοιπὸν στηλῆρα νὰ ξεμεθύσης, κτήνη.

Γέρας κ' ὁ Ρωμῆος δωρεῖ σ' τὸν κλεινὸν Καλογερῆ.

Πενήντα χρόνους συνεχεῖς σ' τὸ Κεντρικὸ τοῦς πέρασε
καὶ τὸν τιμὴν κ' ἱερὰν φύλας πιστὸς ἐγέρας.
Μεγάλος ἄθλος νὰ κρατῇ σ' τὸ δάκτυλό σου μέλι
καὶ νὰ μὴν ξερογλείφωσι καὶ μῆτε νὰ σὲ μέλῃ.

Σῶστοι πενήντα πέρασαν μὲς σ' τὸ Ταμεῖο χρόνα
κ' ἀκόμα δὲν ἀπόστασι σῶστα νὰ μὲς πληρώνῃ.
Καὶ μετὰ τόσα βάσανα κ' ὕπηρεσις πόνους
θαρρεῖς πὼς εἶναι δύναμι γ' ἄλλους πενήντα χρόνους.

"Ἄνδρα μοι λφστον ἐνεπε, Μοῦσα κατασποράλλα;
Κλεισθένην τὸν Καλογερῆν, πολυπλαγιστὸν τὰ μάλα,
ποῦ πληρώσει μὲ τὸ σταγὼ καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ
κ' ὅσους περιδρομίζουσι χαρὰμ τὸ καρδέλι.

"Ἄνδρα μοι λφστον ἐνεπε, κ' ἐμφορῶντων ἔδοι
ἄς εἶναι τὸν πολυτὸν ἀγώνων ἀμαθῶς,
καὶ δρᾶν στεφανώνοντες περιφανῶς τιμὰν
ὕμνετε τὸν Καλογερῆν, τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγαλαῖαι.

Σ φ η κ ε ζ, τοῦτέστι πολλὸν σατυρικὸν, σπουδαῖον,
καθὼς τὸ πρῶν' Ἀστυ, καθὼς τὸν Ἀσμάδατον,
μὲ γελοιογραφίας τοῦ Θέμου περιφήμους
καὶ μὲ πολλὰν καλὰμους γνωστὸς τε καὶ δοκίμος.